

Możliwe, że jemu poświęcona była tablica epitafijna w krak. kośc. Wszystkich Świętych (rozebrany w XIX w.) z inskrypcją „Hanc tabulam uxori cum posteritate sibique / Pictorum erexit charus in arte Simon / Christiadam ut Deo vovit mortis memor ultima rerum / Linea mors, post hanc vitam beata venit”. Zdaniem Rastawieckiego ów Simon wym. w przytoczonym tekście może być tożsamy z malarzem krak. Szymonem Chmielem, zm. przed 1578. Był on odnotowany w aktach miejskich w 1559 jako „Simon Chmyl pictor”, zamieszkujący w 1573 w Kwartale Grodzkim (jako „Simon Chmil”). O jego sytuacji majątkowej mówi sporządzony 23 VII 1577 na żądanie jego syna, Samuela Chmielowicza (również malarza), trzystronicowy spis ruchomości, wśród których znajdowały się także liczne prace malarskie (pozycje działów inwentarza „Robota malarska” i „Obrazy” przytacza Ptaśnik, 1913).

Rastawiecki, *Sł. mal.*, t. 2, s. 253; t. 3, s. 421-422. – Grabowski A., *Okruszyzny wiadomości z dziedziny sztuki i starożytności naszych...*, *Bibl. warsz.*, 1854 t. 1, s. 414. – Ptaśnik J., [komunikat o Szymonie Chmielu], *SKHS*, IX, 1913, szp. CL. – *Słownik artystów pol. ...*, t. 1, Wr. 1971 (Chmiel Szymon). – *Rachunki wielkorządowe Jana Bonera 1558*, oprac. Garbacik J., Kr. 1974, s. 170, poz. 185. – *Pol. Indeks Biogr.*, wyd. 2, oprac. Baumgartner G., (K.G. Saur) München 2004 (s.v. Chmiel (Chmyl) Szymon).

M. Myśliński

Simon, malarz lw., notowany w 1597 w Przemyślu.

Łoziński W., [komunikat o malarzach lw. 1404-1630], *SKHS*, IV, 1891, s. LIX.

P. Kluz

Simon (Timann), kamieniarz z Ratensdorf (w Szlezewiku-Holsztynie). W Gdańsku pracował od 1599 w warsztacie mistrza kamieniarskiego i rzeźbiarskiego Petera Heitheckera, który 8 III 1600 zapłacił za niego (jako obcego czeladnika kamieniarskiego) za miniony rok 10 gr. Przypuszczalnie S. pracował u niego przez cały r. 1600 i w pocz. 1601. Kolejną opłatę 10 gr za S. zapłacił cechowi 7 X 1601 Abraham van den Blocke.

S. nie był tożsamy z czeladnikiem Zimenem; można go ewentualnie identyfikować z czeladnikiem Timanem (występującym w gdańskich archiwaliach w l. 1599-1601).

Pałubicki J., *Artyści i rzemieślnicy artyst. Gdańska, Prus Królewskich oraz Warmii epoki nowożytnej. Skoro-widz kwerendalny*, Gd. 2019.

AP Gdańsk, rkps 300,C/2058: *Cech murarzy, kamieniarzy i rzeźbiarzy 1586-1603. Księga rachunkowa nr 2. Register wegen der Einkünfte eines jeden Eltermans des Löblich [en] Werckes der Meurer vnd Steinmeczler inn Dantzick*, s. 219, 257.

J. Pałubicki

de (di) Simon (de Semon, de Simo, de Simon, De Simon, Desimon, de Simoni, de Simonis, de Symon, De Symon, de Symony, di Simo, Di Simo, di Simon, Di Simon, Disimon, di Simonis, Di Simonis, Disimonis, di Symon, Dy Simon, dy Symon, Dy Symon) **Jan** (Giovanni, Joan, Joannes), mistrz krak. cechu muratorów i kamieniarzy, zm. 1626. Dn. 6 IX 1590 przyjął prawo miejskie w Krakowie „Joannes Sigmunt murator”, wykazujący się listem „dobrego urodzenia” z miasta Nauders w Tyrolu, dat. 26 II 1575. Podstawą jego identyfikacji z S. jest wzmianka w aktach miejskich krak. (z 8 V 1620), gdzie wymieniony został „Famatus Joannes Sigmund alias de Simon murator civis cracoviensis”. S. prawdopodobnie opuścił rodzinne miasto w 1575 i zapewne niebawem przybył do Krakowa; tu przyjął „przezwisko” de (di) Simon, którego odtąd używał i tak jest określany w dokumentach. Przyjęcie włoskiego „przez-wiska”, fakt znajomości języka włoskiego oraz współpraca z działającymi w Krakowie Włochami mogłyby przemawiać za tym, że S. był Włochem; pamiętać jednak należy, że przybysze z terenów pogranicza włosko-szwajcarskiego często niezależnie od narodowości podawali się w Polsce za Włochów, którzy byli tu czynni od dawna i cieszyli się wielką estymą.

Pierwszą znaną pracą S. była przebudowa gotyckiego zamku w małopolskim Dębnie dla Franciszka (Ferenca) Wesseliniego, który kupił go w 1583. Prace ukończono w 1586, o czym świadczył napis wryty w tynku na ścianie pd. fasady: „A.D. 1586 SIMON” (odkryty 18 IX 1946 przez S. Świszczowskiego, który uznał go za sygnatu-